

Yttringer fra min Side. Dette maatte give mig Foranledning til at fremkomme med et Svar, forsaavidt et saadant syntes mig fornuødent. Jeg tror imidlertid, at det ærede Medlem har feilet; det er nemlig ikke mig, der har draget ham ind, men der er ham selv, der har gjort det, navnlig forsaavidt han er Medlem af Udvalget; thi det, som overhovedet bragte mig til at gaa ind paa Yttringer fra hans Side, var, at han er citeret af Udvalget i Betænkningen. Man har citeret ham ved at anføre to Steder af Rigsdagstidenden, som jeg tillod mig at oplæse, da jeg ikke kunde være ganske sikker paa, at Alle havde læst dem; men dette maa man vistnok finde, var en ligesvem Forpligtelse fra min Side, en Forpligtelse, som fremkom derved, at Udvalget ikke blot havde citeret disse Steder, men deraf draget en for mig meget ubehagelig Slutning. Naar jeg nu citerede Stederne, var dette jo selvfølgelig ganske korrekt, da de bleve oplæste af mig, og derimod har det ærede Medlem heller ikke indvendt Noget. Men det forundrede mig, at han troede derved at skulle være bragt til at udtale sig om Reserrefonden; thi det, hvorom der her er Spørgsmaal, har ikke det Allermindste at gjøre med Reserrefonden. Det, jeg maatte forvare mig imod, var, at det, der var blevet anvendt i Udvalgets Betænkning som Bevissteder for, at der ikke skulde kunne ventes yderligere Overtskridelser ved Theatret, virkelig kunde anvendes paa denne Maade, og det var i den Henseende, jeg mente, at det ærede Medlem nok saa godt kunde citeres som Autoritet i modsat Retning, hvilket jeg tror, at jeg oplyste ved, hvad jeg oplæste. Nu skal jeg blot igjen oplæse et Par af disse Linier for at gjøre dette endnu tydeligere. Den ærede Rigsdagsmand siger nemlig deri, at „det er vist, at der efter de Oplysninger og Antydninger, som ere givne, vil paa enkelte Punkter fremkomme Overtskridelser“. Der er altsaa ikke blot Tale om løse Antydninger, der staa Død, som sigte ganske andre Steder hen, nemlig „Oplysninger“, hvilket i Sproget er meget forskjelligt fra „Antydninger“, og den ærede Rigsdagsmand var saa god selv at oplyse, hvor de vare givne, nemlig i Finantsudvalget. Man maa altsaa forudsætte, at det er blevet sagt der. Nu har rigtignok den ærede Rigsdagsmand villet antyde, at, hvad der er fremkommet i Finantsudvalget, ikke er af nogen videre Betydning. Jeg tror ikke, at det vil være hensigtsmæssigt at komme ind paa Yttringer, som de ere faldne ordret i Finantsudvalget, og jeg vil betvivle, at den ærede Rigsdagsmand har citeret dem netagtig eller bogstavelig. Det er ganske vist, at, naar den ærede Rigsdagsmand ansøgte, at jeg paa et Spørgsmaal, om jeg dermed ansaa Alt for særtdigt, skulde have svaret, at det antog jeg ikke, og at man altsaa, som han antydede, ved saa store Foretagender ikke kunde være sikker paa, om der kom Noget bagefter, saa er dette forsaavidt af mindre Betydning; det er

muligt, at jeg har sagt det, jeg kan hverken bekræfte eller benægte det. Naar den ærede Rigsdagsmand nu spøiede til, at han havde tænkt sig disse Overtskridelser til en 20—30—40,000 Rbd., da veed jeg virkelig ikke, hvad han har at basere dette paa. Det kan være, at jeg selv har sagt Noget, — skjøndt jeg ikke tror det — som han har opfattet, som om Meningen deraf var en passende lille Overtskridelse, men jeg har paa ingen Tid og paa intet Sted udtalt, at jeg i Marts Maaned selv havde en Forestilling om, at denne Overtskridelse skulde vise sig nødvendig og saa betydelig. Dette var langt fra min Tanke; men der gives en Nødvendigheds Magt, under hvilken jeg ligesaa vel som min ærede Eftersmand har maattet høre mig. Derfor kunde vi ligesaa fuldt som nogen Anden beklage det Skete; men det er ganske vist, at jeg ikke dengang har havt nogen Forestilling om, at Overtskridelsen skulde komme til at naae denne Høide. Det er derfor meget muligt, at saadanne Yttringer ere faldne, som den ærede Rigsdagsmand her synes at antyde; thi de vilde ganske vist omtrent svare til min Opfattelse dengang og de vilde være et yderligere Bevis for, hvor langt jeg har været fra paa Steder, hvor der var Opfordring dertil, at kunne udtale mig anderledes og med større Bestemthed, end Forholdene dengang medførte. — Med Hensyn til Reserrefonden (Samtale mellem Ordføreren og Berg). — Ja, jeg vil standse saalænge, det generer mig, da jeg netop henvender mig til den ærede Rigsdagsmand. — Forsaavidt altsaa det ærede Medlem kom ind paa at tale om Reserrefonden, om Berettigelsen til at raade over den, meddelte han, hvad hans Mening dengang havde været. I Marts 1870 blev der taget den Bestemmelse, at Theatret nu skulde have hvert Aar i 5 Aar $\frac{1}{5}$ af 250,000 Rbd. Der fremkom dengang fra Udvalget udtrykkelige Udtalelser om, at Meningen dermed netop var at lade Theatret selv faae fuld Raadighed med de næiere begrengede bestemte Indskrænkninger, som fandtes paa Finantsloven, netop for at man paa bedste Maade kunde føre Driften og i Gjæringen vise, at man kunde gjøre det. Derfor bleve de Bestemmelser indsatte i Loven, som bleve tagne i 1870. Nu er den ærede Rigsdagsmand saa god at sige os, at hans Tanke var, at nu skulde Theatret se ordentlig at arbejde sig frem, tjene Penge og lægge dem op, for at man, naar man naaede til Slutningen af Perioden, kunde have Noget at tage af til saadanne Formaal for Theatret, som Rigsdagen vilde bevilge. Dette var hans Opfattelse og kunde være hans personlige Ønske; men det kunde ikke paa nogen Maade være Ministeriets eller Theaterbestyrelsens. Der var Intet, som antydede, at det var Meningen ligeoverfor Theatret at ville sige: se at arbejde Oer op saa stærkt som muligt og at lægge sammen til en Reserrefond, saa skulde vi nok tage Bestemmelse om Anvendelsen deraf.